

ÓDA NA STVOŘENÍ SVĚTA

V prostoru bez hranic
ničím Neomezený
Láska nejvyšší
však zvláště Osamocený
Je výkřik radosti
když Vesmír náhle vzplanul
později Taviči
výlitek Země chladnul
na dosah ruky své
když hvězdy zavěšuje
limitou bez hranic
svůj Prostor poměřuje
vprostřed Mu zůstala
až v křižovatce srdce
hvězda tak dychtivá
že nechtěla být v ruce
chtěla se navracet
k počátku bez prodlení
chtěla Mu dozrávat
a Lásku vypramenit

Po vzpouře andělů
zůstala hrozná rána
ta která do dneška
zůstává scelována
On hmotu posvětil
a splétal rukou pevnou
růženců dědičnost
s legendou přetajemnou
korálky vloh
na vlákna navlékával
v trojici struktury
princezny uschovával
aby v nich zůstaly
v kodónech uvězněné
než budou ze spánku
k životu probuzené
růžencem modlitby
modlitbou růžencovou
jíž vlohy zděděné
přiberou milost novou...

Boží dech
jisker trysk
hučící v mocný příval
jak zpomalený vodopád
do podvědomí vplýval
do Božích slz
kde život vznik
do matky oceánů
od moří oživlých
vstoupil na zemi k ránu
na břehu prodléval
do oblak vláhu vážil
květy se usmíval
je v plody opovážil
ploutve ryb pohladil
mutací v duplikaci
a pak jim pošeptal do křídel:
leťte ptáci

Do mořských korálů
vetkával západ slunce
podmořské sasanky
tančil na vodní louce
větrným proudem vod
jak stěnou prohýbanou
krášlenou vstupy ryb
tisíci jednou branou

Přesličky vzrůstaly
ke slunci do poschodí
kapradí stínila
prameny čisté vody
první strom vyrůstal
a v prvním rozvětvení
tajemně naznačil
Kristovo rozpažení
kmen Davidův
Strom života
posvátné dřevo kříže
červánky tušení
v posvátné háje víže
do statných lip a bříz
do cypřišů a oliv

jakoby odkrýval
na břehu poklad odliv
nežli se v přílivu
navrátí voda všední
nežli nad Betlémem
se hvězda nerozední...

Prst' země vonící
která nám rodí chleba
staletí vichřici
potu a krve vstřebá
sklizeň všech podzimů
poduška smrti zvířat
svatá síň hřbitovů
kde uloží nás do řad
hlína je svěcená
kořeny
listy
květy
přijímá semena
a klíčí v nové světy
ostatky jar a lét
podzimů steré dary
jsou příští plodnosti
zaseté milodary
věková údobí
nás v zemi dozrávala
na tělo člověka
jak vůle Boží přála
na schránku úžasnou
povstalou z tíže hlíny
pro duši nečasnou
omilostněnou z viny...

Oči se dívaly
do zření odívaly
nahosti reflexů
a potom scelovaly
mozaiku signálů
na roucha zorných polí
ze kterých úrodu
vědomí sklízet svolí...

Ten první okamžik
to první probuzení
mé duše v komnatách
vědomí uchopení!
Podivná líbeznost
zvázněle sladké štěstí
počátek úmorné
celoživotní cesty!

Závrať mě pojímá
do světa mikroskopu
kde čtení života
začíná v malém oku
poslové vyslaní
v ostrovech zakotvují
moře je cytosol
a dělníci v něm plují
až k hradbám přirazí
na pórech u membrány
do spánku uzavřou
přeplňované brány
a páry taneční
v sepětí šroubovnice
pas-de-deux zastaví
a přilnou k sobě více...

Vcházím
když přemýšlím
vcházím
když konám práci
do polí siločar
v oběžné integraci
vzbuzených atomy
opačnou volbou pólů
navenek lhostejných
však pevně lnoucích spolu...

Ach duše člověka
ve hmotu uvězněná
bez níž by nebyla
od Boha vyslovena!
Do těla vyzrálá
a oslavena Kristem
v triumfu stvoření
ve zmrtvýchvstání jistém!

Sestřičky květiny
zvířátka souputníci
vy ryby mlčící
a ptáci zpívající
příroda příbytku
budete jistě s námi
v slunečních soustavách
všech jader se hvězdami
v odměnu za to
květiny
stromy
trávy
že jste se ze země
dýkami vysekaly
ostřími klíčků svých
nám razily jste cestu
do dálek zvonivých
do zatajení dechu
vy vonné koupele
vy vzácné drahokamy
pro duše vítězné
kéž ozdoben jsem vámi!

Domácí zvířata
svědkové šťastných dětství
věrní a pokorní
u Ježíškových jeslí!
Důstojnost zvířete
důvěrně přirozená
při řeči s přírodou
jež námi neslyšena
očima podobnou
však mluvou smysly plnou
v lesích i na polích
v lukách i pod hladinou...

Kdo vidí semena
v okamžik jejich vzniku
když láčka pylová
prorůstá do pestíku
kdo určil milostné
podzimy
jara
léta

kdo vavřín vítězství
do lásky zvířat vplétá
ale kdo pošeptal
že zůstáváme nazí
úmysl poznání
když lásku doprovází?
Kdo šat nám navrátil
nevinnost nazpět dává
když lásce manželské
v Kanaan požehnával
kdo lásce navrátí
když ztěžká jako vina
otokem svědomí
opojnou krásu vína?

Kdo Láska sama je
kdo lépe porozumí
mé žízni horečné
kdo moji úzkost ztlumí
kdo na nás vložil kříž
kdo objal rozpažením
zemi i nebesa
i naše utrpení
přírodní zákony
vepsané v život samý
chceme vás dočísti
vy listujete námi
číselné květiny
květiny mocných čísel
chtěl jsem být vprostřed vás
a přece jsem se zcizel

jsem dvakrát vyhnáný
po kolikáté vstávám
na cestě křížové
když v noci duše padám
vy hvězdy jasných chvil
ved'te nás z temné noci
tam kde kříž ohnivý
plá v slávě s velkou mocí
Světlem jež nehasne
do Něhož budem' vzati
když Jiskrou svěřenou
budeme také pláti

/Na přídi ostrova/

